

Հոռմը հաստատում է տեսիլքը — թիվ երեք

Միացյալ Նահանգները և մարգարեական տեսիլքը. կոչ՝ խոր բիբլիական ուսումնասիրության և ըմբռնման

Jeff Pippenger

2024-07-14

Նախորդ երկու հոդվածներում, որոնք վերաբերում էին այն մասնավոր մեկնաբանությանը, ըստ որի Միացյալ Նահանգները նախապատկերված է Դանիել գլուխ տասնմեկի տասնչորսերորդ խոսքում «քո ժողովրդի ավագակներով», որոնք «տեսիլքը հաստատում են», մենք մեջբերեցինք Էլեն Ուայթի գրությունից մի հատված, որտեղ ասվում էր. «Եկեղեցու անդամները անհատապես պիտի փորձվեն և ապացուցվեն»: Այդ ապացուցման, փորձության և մաղման ընթացքը, որը Մաղաքիա գլուխ երեքում ներկայացված է որպես Ուխտի Պատգամավորի կողմից արձաթն ու ոսկին մաքրելու գործ, այժմ արդեն ընթացքի մեջ է: Մաղաքիա գլուխ երեքում այն մատնանշում է մի մաքրագոյություն:

Եվ նա պիտի նստի որպես արձաթի գտող և մաքրող, և պիտի մաքրի Դևիի որդիներին ու նրանց պիտի զտի ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:3, 4.

Նրանք, ովքեր հավատարիմ են այն գաղափարին, թե Միացյալ Նահանգներն է տեսիլքը հաստատող խորհրդանիշը, չեն կարողացել կամ չեն ցանկացել հասկանալ, որ 2023 թվականի հուլիսին բացված լուրն է, որ մաքրում է նրանց, ովքեր թեկնածու են հարյուր քառասունչորս հազարի թվում լինելու: Կափառնայումի ժողովարանում նախատիպվել էր հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական մաքրագործումը:

Հիսուս նրանց պարզորեն ասաց. «Ձեզնից ոմանք չեն հավատում»,— և ավելացրեց. «Դրա համար ես ձեզ ասացի, որ ոչ ոք չի կարող գալ Ինձ մոտ, եթե Իմ Հորից նրան տրված չլինի»: Նա կամենում էր, որ նրանք հասկանան, թե եթե դեպի Ինքը չեն ձգվում, ապա դրա պատճառն այն է, որ նրանց սրտերը բաց չեն Մուրբ Հոգու առաջ: «Բնական մարդը չի ընդունում Աստծո Հոգու բաները, որովհետև դրանք նրա համար հիմարություն են. և չի էլ կարող ճանաչել դրանք, որովհետև դրանք հոգևոր կերպով են քննվում»: Ա Կորնթացիս 2:14: Հենց հավատքով է, որ հոգին տեսնում է Հիսուսի փառքը: Այս փառքը ծածկված է մնում, մինչև որ Մուրբ Հոգու միջոցով հավատը բորբոքվի հոգու մեջ:

«Իրենց անհավատության հրապարակային հանդիմանությամբ այս աշակերտներն առավել ևս օտարվեցին Հիսուսից: Նրանք խիստ դժգոհեցին, և, ցանկանալով վիրավորել Փրկչին ու բավարարել փարիսեցիների չարամտությունը, երես թեքեցին Նրանից և արհամարհանքով թողեցին Նրան: Նրանք կատարել էին իրենց ընտրությունը,—ընդունել էին ձևն առանց ոգու, կեղևը՝ առանց միջուկի: Նրանց

որոշումն այլևս երբեք հետ չեղարկվեց, որովհետև այլևս չէին գնում Հիսուսի հետ:

«Ում քամոցը Իր ձեռքում է, և Նա ամբողջապես կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանում»: Մատթեոս 3:12: Սա մաքրման ժամանակներից մեկն էր: Ճշմարտության խոսքերով մղեղը բաժանվում էր ցորենից: Քանի որ նրանք չափազանց սնապարծ և ինքնարդար էին հանդիմանություն ընդունելու համար, չափազանց աշխարհասեր՝ խոնարհության կյանք ընդունելու համար, շատերը հեռացան Հիսուսից: Շատերը դեռևս անում են նույնը: Հոգիները այսօր փորձվում են, ինչպես փորձվեցին այն աշակերտները Կափառնայումի ժողովարանում: Երբ ճշմարտությունը հասցվում է սրտին, նրանք տեսնում են, որ իրենց կյանքերը չեն համապատասխանում Աստծո կամքին: Նրանք տեսնում են իրենց մեջ ամբողջական փոփոխության անհրաժեշտությունը, բայց պատրաստ չեն ստանձնելու անձնուրաց աշխատանքի բեռը: Ուստի բարկանում են, երբ իրենց մեղքերը բացահայտվում են: Նրանք վիրավորված հեռանում են, ինչպես աշակերտները թողեցին Հիսուսին՝ տրտնջալով. «Այս խոսքը խիստ է. ո՞վ կարող է լսել այն»: Քրիստոսի կյանքը, էջ 392:»

«Ճշմարտության խոսքեր»-ով ներկայացված էին Մաղաքիայի՝ վերջին տաճարի մաքրման վերաբերյալ պատկերավորման ոսկին ու արծաթը՝ հարյուր քառասունչորս հազարների համար:

Ահա, Ես պիտի ուղարկեմ Իմ պատգամաբերին, և նա պիտի պատրաստի ճանապարհն Իմ առաջ. և Տերը, որին դուք որոնում եք, հանկարծ պիտի գա Իր տաճարը, այսինքն՝ ուխտի պատգամաբերը, որից դուք հաճույք եք առնում. ահա, Նա պիտի գա, ասում է Զորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի դիմանա Նրա գալստյան օրվան, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ Նա հայտնվի. որովհետև Նա նման է զտարարի կրակին և լվացարարների օճառին: Մաղաքիա 3:1, 2.

Բոլոր մարգարեները, ներառյալ Մաղաքիան, բնորոշում են վերջին օրերը: Այս հոդվածներից առաջինում մենք մեջբերեցինք *The 1888 Materials*-ը, էջ 403, որտեղ մեզ տեղեկացվում է. «Նա, ով բավարարվում է Սուրբ Գրքերի վերաբերյալ իր ներկայիս անկատար գիտությամբ՝ այն բավարար համարելով իր փրկության համար, հանգչում է մահաբեր խաբեության մեջ: Շատեր կան, որոնք Սուրբ Գրային փաստարկներով լիովին զինված չեն, որպեսզի կարողանան զանազանել մոլորությունը և դատապարտել այն ամբողջ ավանդությունն ու սնահավատությունը, որ ճշմարտության կերպարանքով մատուցվել է»: Նույն հատվածում նույնականացվածները «Աստվածաշնչի ջանադիր ուսումնասիրողներ չեն», որոնք «նպատակաուղղված չեն ուսումնասիրել» այն «Սուրբ Գրքի հատվածները», որոնց վերաբերյալ գոյություն ունեն «կարծիքների տարբերություններ»: Նրանց, ում ուղղված է խոսքը, ասվում է, որ նրանք «Աստվածաշունչը չեն կարդում [որպեսզի] դրա ծուծն ու ճարպը յուրացնեն իրենց հոգիների համար: Նրանք չեն զգում, թե դա Աստծո ձայնն է, որ խոսում է իրենց հետ: Բայց եթե ուզում ենք հասկանալ փրկության ճանապարհը, եթե ուզում ենք տեսնել Արդարության Արեգակի շողերը», ապա նրանք «պետք է նպատակով ուսումնասիրեն Սուրբ Գրքերը»:

Առաջին հոդվածը մատնանշեց, որ նրանց մոլորված մարգարեական մոդելի բաղադրիչներից մեկը «Մեծ պայքար»-ից այն հատվածն է, որտեղ արձանագրված է. «Հին Աշխարհում հռոմեականությունը և Նորում ուխտադրուժ բողոքականությունը նման ընթացք պիտի վարեն դեպի նրանց, ովքեր պատվում են բոլոր աստվածային պատվիրանները»: The Great Controversy, 615. Նրանց մասնավոր մեկնությունը պնդում է, թե այս նախադասությունը «հռոմեականությունը» ներկայացնում է որպես անցյալ պատմություն, իսկ «ուխտադրուժ բողոքականությունը»՝ որպես ժամանակակից աշխարհ: Այն բանից հետո, երբ քերականական ապացույցներով ցույց տրվեց, որ այս նախադասության վրա նրանց կիրառությունը խեղաթուրված է իր ճիշտ իմաստից, նրանք կեղծ կիրառության վերաբերյալ որևէ հրապարակային հետևանք չներկայացրին: Ավելին, նրանք հենց այդ նույն հատվածն օգտագործեցին իրենց հաջորդ Zoom հանդիպումը գովազդելու համար: Սակայն մեզ տեղեկացվում է, որ «Մենք պետք է բոլորի վրա տպավորենք աստվածային ճշմարտությունը ջանասիրաբար քննելու անհրաժեշտությունը, որպեսզի նրանք իմանան, որ իսկապես գիտեն, թե ինչ է ճշմարտությունը»: Այդ կեղծ պնդումը հետ վերցնելու որևէ ջանք չկատարվեց, ինչը, ըստ երևույթին, վկայություն է, որ այս կեղծ կիրառությունը առաջ մղողները «ջանասիրաբար չեն քննում», որպեսզի «իմանան, թե ինչ է ճշմարտությունը»:

Այս վեճի սկզբից ի վեր մենք դրան մոտեցել ենք այնպես, կարծես այն ավելին էր, քան պարզապես ճշմարտության և մոլորության միջև անհամաձայնություն այն հարցի շուրջ, թե քո ժողովրդի ավագակները ում են ներկայացնում, և ես դեռևս պահպանում եմ այդ դիրքորոշումը: Դանիելի գրքի վերաբերյալ հոդվածները երկու հարյուրերորդ համարին հասել էին այնպիսի մի կետի, որտեղ Դանիել տասնմեկի տասներեքից տասնհինգ համարների նշանակությունը հիմնովին շարադրված էր: Այդ համարները ներկայացնում են պատմությունը 1989 թվականից մինչև Դանիել տասնմեկի քառասուներորդ համարում առկա՝ շուտով եկող Կիրակնօրյա օրերը:

Մենք նույնականացրել ենք այդ պատմությունը որպես քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմությունը: Մենք նաև նույնականացրել ենք, որ երբ Քույր Ուայթը հայտարարում է, թե «կնիքով փակված գիրքը Հայտնությունը չէ, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին», ապա Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ խոսքի թաքնված պատմությունը «Դանիելի մարգարեության այն մասն» է: Տասներեքից մինչև տասնհինգերորդ խոսքերը ներկայացնում են այն մարգարեական ճշմարտությունը, որ բացվում է վերջին օրերին: Հետևաբար, այդ երեք խոսքերը Հայտնության գրքում ներկայացված են նաև թե՛ որպես «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնություն», թե՛ որպես «Յոթ Որոտներ», որոնք բացվում են փորձաշրջանի ավարտից անմիջապես առաջ: Երբ Քույր Ուայթը հիշատակում է «Դանիելի գրքի այն մասը», այն հատվածը, որտեղ գտնվում է այդ հայտարարությունը, ասում է.

«Թող ոչ ոք չկարծի, թե քանի որ ինքը չի կարող բացատրել Հայտնության յուրաքանչյուր խորհրդանիշի նշանակությունը, ուրեմն իր համար անօգուտ է քննել այս գիրքը՝ ջանալով ճանաչել նրանում պարունակված ճշմարտության իմաստը:

Նա, Ով այս խորհուրդները հայտնեց Հովհաննեսին, ճշմարտության ջանադիր որոնողին կտա երկնային բաների նախահամր: Նրանք, որոնց սրտերը բաց են ճշմարտությունն ընդունելու համար, կկարողանան հասկանալ նրա ուսմունքները, և նրանց կտրվի այն օրհնությունը, որ խոստացված է նրանց, ովքեր «լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այնտեղ գրված բաները»:

«Հայտնությունում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը միանում և ավարտվում են: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն: Կնքված եղած գիրքը Հայտնությունը չէ, այլ Դանիելի մարգարեության այն մասը, որ վերաբերում է վերջին օրերին: Հրեշտակը պատվիրեց. «Բայց դու, ո՛վ Դանիել, փակիր այս խոսքերը և կնքիր գիրքը մինչև վերջի ժամանակը»: Դանիել 12:4»: Գործք Առաքելոց, 584, 585:

«Լրացնել» բառը նշանակում է հասցնել կատարելության: Դանիելի գրքի այն մասը, որը վերաբերում է վերջին օրերին և բացվում է վախճանի ժամանակ, կատարյալ է դառնում, երբ «տող առ տող» միավորվում է «Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության» և «Յոթ Որոտների» հետ: Այդ երեք ներկայացումները այն լուրն են, որը բացվում է, և ուստի ներկայացնում են «ճշմարտության խոսքերը», որոնք գործածվում են Մաղաքիայի վերջին տաճարի մաքրման ընթացքում հարյուր քառասունչորս հազարը «մաքրագործելու» համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել տասնմեկի տասներեքից տասնհինգ համարներում: Միջին համարը այն համարն է, որտեղ ներկայացված է ներկա վեճը, և, որպես այդպիսին, ներկայացնում է հենց այն նույն վեճը, որը նրանց մարգարեական պատմության մեջ կանգնել էր միլլերականների առջև:

Տասնչորսերորդ համարում պնդել, թե «քո ժողովրդի ավագանները» Միացյալ Նահանգներն են, կատարյալ զուգահեռ է միլլերական պատմության բողոքականների այն պնդմանը, թե ավագանները ներկայացնում էին Անտիոքոս Եպիփանեսին: Այս վեճը ոսկուց և արծաթից պիտի մաքրի խարամը, բայց առավել կարևոր հարցն այն է, որ այս վեճը թույլատրվել է, որպեսզի Մաղաքիա մարգարեի երրորդ գլխի ղևտացիներով ներկայացվածները, Աստծո մարգարեական Խոսքն ուսումնասիրեն առավել խորությամբ, քան երբևէ առաջ: Ուիլյամ Միլլերի երազի «կեղտը խոզանակող Մարդը» այժմ սենյակից դուրս է սրբում կեղծ մետաղադրամներն ու գոհարները՝ նախքան Իր այն աշխատանքը, որով իսկական գոհարները պիտի վերահավաքի կատարյալ կարգի մեջ, որը փայլում է արևից տասն անգամ ավելի պայծառ:

Վեճը թույլատրվեց տեղի ունենալու՝ հենց այդ գործն իրականացնելու համար, որովհետև մեզ տեղեկացվել է, որ «Աստված պիտի արթնացնի Իր ժողովրդին. եթե այլ միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ պիտի մոլորություններ մտնեն, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ բաժանելով մղեղը ցորենից: Տեղը կանչում է Իր խոսքին հավատացող բոլորին՝ արթնանալու քնից: Թանկագին լույս է եկել՝ համապատասխան այս ժամանակին: Դա աստվածաշնչյան ճշմարտություն է, որ ցույց է տալիս այն վտանգները, որոնք հենց մեզ վրա են հասնում: Այս լույսը պետք է առաջնորդի մեզ դեպի Սուրբ Գրքերի ջանադիր ուսումնասիրություն և այն դիրքորոշումների առավել քննադատական քննություն, որոնց մենք հավատարիմ ենք: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն

ու դիրքերը հիմնովին և համառորեն քննվեն՝ աղոթքով ու ծոմապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է բավարարվեն ենթադրություններով և աղոտ պատկերացումներով այն բանի մասին, թե ինչն է կազմում ճշմարտությունը»:

Այն «հերձվածները», որոնց Նա թույլ է տալիս և գործածում՝ Իր ննջող սրբերին արթնացնելու համար, «հին վեճեր» են:

«Պատմության և մարգարեության մեջ Աստծո Խոսքը պատկերում է ճշմարտության և մոլորության միջև երկարատև հակամարտությունը: Այդ հակամարտությունը դեռևս շարունակվում է: Այն բաները, որոնք եղել են, պիտի կրկնվեն: Հին վեճերը պիտի վերակենդանանան, և նոր տեսություններ պիտի շարունակաբար ծագեն: Բայց Աստծո ժողովուրդը, որ իր հավատքով և մարգարեության կատարմանը մասնակցելով իր բաժինն է ունեցել առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների լուրերի հոչակման գործում, գիտի, թե որտեղ է կանգնած: Նրանք ունեն մի փորձառություն, որն առավել թանկագին է, քան գտված ոսկին: Նրանք պետք է կանգնեն ժայռի պես ամուր՝ իրենց վստահության սկզբնավորությունը հաստատուն պահելով մինչև վերջը»: Selected Messages, գիրք 2, 109.

«Քո ժողովրդի ավագանների» վերաբերյալ հակասությունը Միլլերական պատմությունից եկող հին հակասություն է, որը նրանց «վստահության սկիզբն» է, և նրանց ասված է այն «մինչև վերջ հաստատուն պահել»: Հարյուր քառասունչորս հազարի «վստահության սկիզբը» այն հիմնարար ճշմարտություններն են, որոնք ներկայացված են 1843 և 1850 թվականների ռահվիրայական քարտեզների վրա:

«Թշնամին ձգտում է մեր եղբայրների և քույրերի միտքը շեղել այն գործից, որով ժողովուրդը պետք է պատրաստվի՝ այս վերջին օրերին կանգնելու համար: Նրա սովեստությունները նպատակ ունեն միտքը հեռացնելու այս ժամի վտանգներից և պարտականություններից: Նրանք որպես ոչինչ են գնահատում այն լույսը, որ Քրիստոսը եկավ երկնքից՝ Հովհաննեսին տալու իր ժողովրդի համար: Նրանք սովորեցնում են, թե հենց մեր առջև եղած տեսարանները բավարար կարևորություն չունեն, որպեսզի առանձնահատուկ ուշադրության արժանանան: Նրանք անուժ են դարձնում երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և Աստծո ժողովրդին զրկում են նրանց անցյալի փորձառությունից՝ դրա փոխարեն նրանց տալով կեղծ գիտություն:»

«Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, և տեսե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով»:

«Թող ոչ ոք չձգտի քանդել մեր հավատի հիմքերը,—այն հիմքերը, որոնք դրվեցին մեր գործի սկզբում՝ Խոսքի աղոթական ուսումնասիրությամբ և հայտնությամբ: Այս հիմքերի վրա մենք կառուցել ենք վերջին հիսուն տարիների ընթացքում: Մարդիկ կարող են կարծել, թե գտել են նոր ճանապարհ, և թե կարող են դնել ավելի ամուր հիմք, քան այն, որ արդեն դրվել է: Բայց սա մեծ խաբեություն է: Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է:»

«Անցյալում շատերն են ձեռնամուխ եղել նոր հավատք կառուցելուն, նոր սկզբունքներ հաստատելուն: Բայց որքան ժամանակ կանգուն մնաց նրանց շինությունը՝—Շուտով այն փլվեց, որովհետև Վեմի վրա հիմնված չէր:»

«Մի՞ թե առաջին աշակերտները չպետք է բախվեին մարդկանց խոսքերին: Մի՞ թե նրանք չպետք է լսեին կեղծ տեսություններ և ապա, ամեն ինչ կատարելով, հաստատուն կանգնեին՝ ասելով. «Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, քան այն, որ դրված է»»:

«Ուստի մենք պետք է մեր վստահության սկզբնավորությունը հաստատուն պահենք մինչև վերջը: Աստծուց և Քրիստոսից գործության խոսքեր են ուղարկվել այս ժողովրդին՝ նրանց աշխարհից դուրս բերելու, կետ առ կետ, ներկայիս ճշմարտության հստակ լույսի մեջ: Սուրբ կրակով դիպված շուրթերով Աստծո ծառաները հոչակել են պատգամը: Աստվածային խոսքը իր կնիքն է դրել հոչակված ճշմարտության իսկության վրա»: Review and Herald, March 3, 1904.

Երեմիայի «հին շավիղները» «այն հիմքերն են, որ դրվեցին մեր աշխատանքի սկզբում»: Այդ ճշմարտությունները հիմնված էին «Վեմի վրա», և միլլերական պատմության մեջ այդ հիմնարար ճշմարտությունները այն «ներկա ճշմարտության» լուրն էին, որ հոչակվեց 1842, 1843 և 1844 թվականներին:

«Թող Աստված օգնի ձեզ ընդունելու այն խոսքերը, որ ես խոսել եմ: Թող նրանք, ովքեր կանգնած են որպես Աստծո պահակներ Միոնի պարիսպների վրա, լինեն մարդիկ, որոնք կարող են տեսնել վտանգները ժողովրդի առաջ,—մարդիկ, որոնք կարող են զանազանել ճշմարտությունն ու մոլորությունը, արդարությունն ու անարդարությունը:»

«Զգուշացումը տրվել է. չպետք է թույլատրվի ներս մտնել որևէ բան, որը կխաթարի այն հավատի հիմքը, որի վրա մենք կառուցել ենք այն օրվանից ի վեր, երբ լուրը եկավ 1842, 1843 և 1844 թվականներին: Ես այս լուրի մեջ էի, և այդ ժամանակվանից ի վեր կանգնած եմ աշխարհի առաջ՝ հավատարիմ այն լույսին, որ Աստված տվել է մեզ: Մենք մտադրություն չունենք մեր ոտքերը վերցնելու այն հարթակից, որի վրա դրանք դրվեցին, երբ օրեցօր անկեղծ աղոթքով փնտրում էինք Տիրոջը՝ լույս որոնելով: Մի՞ թե կարծում եք, թե ես կարող էի հրաժարվել այն լույսից, որ Աստված տվել է ինձ: Այն պետք է լինի ինչպես Դարերի Վեմը: Այն առաջնորդել է ինձ այն ժամանակից ի վեր, երբ տրվեց: Եղբայրներ՝ ր և քույրեր՝ ր, Աստված կենդանի է, թագավորում է և այսօր գործում է: Նրա ձեռքը անիվի վրա է, և Իր նախախնամությամբ Նա շրջում է անիվը Իր սեփական կամքին համապատասխան: Թող մարդիկ իրենց չկապեն փաստաթղթերին՝ ասելով, թե ինչ պիտի անեն և ինչ պիտի չանեն: Թող նրանք կապվեն երկնքի Տեր Աստծուն: Այնժամ երկնքի լույսը կփայլի հոգու տաճարի մեջ, և մենք կտեսնենք Աստծո փրկությունը»: Review and Herald, April 14, 1903.

«1842, 1843 և 1844 թվականներին» հոչակված պատգամը այն պատգամն է, որ ներկայացված է 1843 թվականի պիոներական աղյուսակի վրա: 1842 թվականի մայիսին տպագրվեցին 1843 թվականի երեք հարյուր աղյուսակներ: Էլեն Ուայթը և պիոներները

բոլորը վկայություն տվեցին, որ այդ աղյուսակը Ամբակումի երկրորդ գլխում տրված՝ տեսիլքը գրելու և այն տախտակների վրա պարզ դարձնելու հրամանի կատարման իրականացումն էր: Հենց այդ նույն պատմության մեջ կային երեք հարյուր միլլերիտ քարոզիչներ, և ՅՕԱ պատմաբանները վկայում են այն փաստի մասին, որ նրանք բոլորը գործածում էին 1843 թվականի աղյուսակը:

Ի՞նչը կարող էր մարդուն դրդել պնդելու, թե քարտեզի վրա ներկայացված՝ Հռոմի՝ որպես քո ժողովրդի ավագակների պիոներական նույնականացումը սխալ է: Ի՞նչը կարող էր մեկին դրդել ընդունելու այդ պնդումը: Սակայն ի՞նչն է դրդում մեզնից նրանց, ովքեր պնդում են, թե ընդունում են պիոներական այն ըմբռնումը, որ Հռոմը խորհրդանշված է «քո ժողովրդի ավագակներ» արտահայտությամբ, և այնուամենայնիվ իրականում ի վիճակի չեն իրենք իրենց համար պաշտպանելու այդ ըմբռնումը:

Առաջին հոգվածում մենք մեջբերեցինք հետևյալ հատվածը.

«Ինչպիսին էլ լինի մարդու մտավոր առաջադիմությունը, թող նա մի պահ իսկ չմտածի, թե առավել մեծ լույսի համար Սուրբ Գրությունների հիմնավոր և անդադար քննության կարիք չկա: Որպես ժողովուրդ՝ մենք կանչված ենք անհատապես լինելու մարգարեության ուսանողներ: Մենք պետք է արթուն հսկենք լրջագույն ջանասիրությամբ, որպեսզի կարողանանք զանազանել լույսի յուրաքանչյուր շող, որ Աստված մեզ կներկայացնի»: Վկայություններ, հատոր 5, 708:

Ես պնդում եմ, որ այն «լույսը, որ Աստված» այժմ ներկայացնում է «մեզ», այն է, որ մենք լիովին չենք արթնացել մեր պատասխանատվությանը՝ անձամբ հասկանալու Դանիել տասնմեկերորդ գլխի առաջին տասնհինգ համարները, և որ չենք հասկացել, թե նույն գլխի տասներեքից տասնհինգ համարները ներկայացնում են այն ճշմարտությունները, որոնք իրականացնում են հարյուր քառասունչորս հազարի վերջնական մաքրագործումն ու կնքումը: Եթե հենց այս պատմության մեջ ոչ մի հերձված չներմուծվեր, դա ապացույց կլիներ, որ մենք լիովին արթուն ենք: Սակայն այս վեճը հակառակն է ապացուցում:

«Այն փաստը, որ Աստծո ժողովրդի մեջ վեճ կամ հուզում չկա, չպետք է համարվի որպես վերջնական ապացույց, թե նրանք ամուր բռնած են առողջ վարդապետությունից: Պետք է վախենալ, որ նրանք գուցե հստակորեն չեն զանազանում ճշմարտությունը մոլորությունից: Երբ Սուրբ Գրքի քննությամբ նոր հարցեր չեն հարուցվում, երբ կարծիքների տարբերություն չի առաջանում, որը մարդկանց կմղի անձամբ քննել Աստվածաշունչը, որպեսզի համոզվեն, թե իրենք ունեն ճշմարտությունը, այժմ էլ, ինչպես հին ժամանակներում, շատերը կկառչեն ավանդությունից և կպաշտեն՝ չիմանալով թե ինչ»:

«Աստված պիտի արթնացնի Իր ժողովրդին. եթե այլ միջոցները ձախողվեն, նրանց մեջ պիտի ներթափանցեն հերետիկոսություններ, որոնք պիտի մաղեն նրանց՝ զատելով ծղոտը ցորենից: Տերը կանչում է Իր խոսքին հավատացող բոլորին՝ արթնանալու քնից: Թանկագին լույս է եկել, որ համապատասխանում է այս ժամանակին: Դա Աստվածաշնչյան ճշմարտությունն է, որը ցույց է տալիս հենց մեզ վրա հասած վտանգները: Այս լույսը պետք է առաջնորդի մեզ դեպի Սուրբ Գրքերի

ջանադիր ուսումնասիրություն և մեր բռնած դիրքորոշումների առավել խիստ քննություն: Աստված կամենում է, որ ճշմարտության բոլոր կողմերն ու դիրքերը հիմնովին և համառորեն քննվեն՝ աղոթքով և ծումապահությամբ: Հավատացյալները չպետք է հանգչեն ենթադրությունների և անորոշ պատկերացումների մեջ այն մասին, թե ինչն է ճշմարտությունը: Նրանց հավատը պետք է ամուր հիմնված լինի Աստծո խոսքի վրա, որպեսզի երբ փորձության ժամանակը գա, և նրանց կանգնեցնեն ժողովների առաջ՝ իրենց հավատի համար պատասխան տալու, նրանք կարողանան հեզությամբ և երկյուղով պատճառաբանել իրենց մեջ եղող հույսը:»

«Գրգռեցե՛ք, գրգռեցե՛ք, գրգռեցե՛ք: Այն թեմաները, որ մենք ներկայացնում ենք աշխարհին, մեզ համար պետք է լինեն կենդանի իրականություն: Կարևոր է, որ այն վարդապետությունները պաշտպանելիս, որոնք մենք հավատքի հիմնարար դրույթներ ենք համարում, երբեք մեզ թույլ չտանք գործածելու այնպիսի փաստարկներ, որոնք լիովին հիմնավոր չեն»: Testimonies, volume 5, 708.

Մինչ մենք առաջ ենք ընթանում Աստծո ժողովրդի կողոպտիչների այս քննության մեջ, ցույց կտանք, որ Դանիել տասնմեկի տասնչորսերորդ համարի վերաբերյալ բողոքականների և միլլերականների միջև եղած բանավեճը նույնական է այն բանավեճին, որ տեղի է ունենում նոր և մասնավոր մեկնաբանության ու այն տեսակետի միջև, ըստ որի տեսիլքը հաստատում են Միացյալ Նահանգները, և ոչ թե Հռոմը: Այն դիրքորոշումը, թե The Great Controversy-ը «old world» արտահայտությունն օգտագործում է անցյալ պատմությունը նույնացնելու համար, «ենթադրություն և աղոտ սահմանված գաղափար» է, և այն «մի փաստարկի օրինակ է, որը լիովին հիմնավոր չէ»:

Նրանք, ովքեր այս հատվածը գործածել են՝ պաշտպանելու իրենց այն ենթադրությունը, թե միլլերիտները սխալվել էին Հռոմը քո ժողովրդի ավագակների հետ նույնացնելիս, պետք է կատարեն իրենց քրիստոնեական պարտականությունը և հրապարակավ հետ վերցնեն իրենց պնդումը, որովհետև այն քերականորեն և պատմականորեն անպաշտպանելի է: Իսկ ձեզնից նրանք, ովքեր այս վեճի ժամանակ նստած են մնում կողքից դիտողի դիրքում, պատասխանատու եք ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելու համար, որովհետև դուք կոչված եք լինելու մարգարեության ուսումնասեր անհատ, և ոչ թե որևէ մարդու գաղափարի հետևորդ:

Մարդիկ աղավաղում են Սուրբ Գրքերը՝ իրենց իսկ կործանման համար:

Եվ մեր Տիրոջ երկայնամտությունը փրկություն համարե՛ք, ինչպես և մեր սիրելի եղբայր Պողոսը ձեզ գրեց՝ իրեն տրված իմաստության համաձայն. ինչպես նաև իր բոլոր թղթերում՝ խոսելով դրանցում այս բաների մասին. որոնց մեջ կան որոշ դժվարիմաց բաներ, որոնք անուսում և անհաստատ մարդիկ խեղաթուրում են, ինչպես և մյուս Գրությունները, իրենց իսկ կործանման համար: Ուրեմն դուք, սիրելիներ՝ ք, այս բաները նախապես գիտենալով՝ զգո՛ւյշ եղեք, որպեսզի անօրենների մոլորությամբ տարվելով՝ չընկնեք ձեր իսկ հաստատությունից: Այլ աճեցե՛ք շնորհի մեջ և մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի գիտության մեջ: Նրան փա՛ռք թե՛ այժմ և թե՛ հավիտյան: Ամեն: 2 Պետրոս 3:15–18.

Պետրոսը հայտարարում է, որ «անգետներն ու անհաստատները» են, որ «խեղաթյուրում» են Սուրբ Գրքերը՝ «իրենց իսկ կործանման համար»: Այդ փաստին համահունչ են Քույր Ուայթի մեզ տրված կրկնվող նախազգուշացումները, որ ինքներս ուսումնասիրենք: Եթե մենք չենք կատարում մարգարեության ուսումնասերներ լինելու մեր պատասխանատվությունը, ապա մենք ինքներս ենք վճռում մեր իսկ կործանումը:

Քո ժողովրդի ավագակներն են, որ հաստատում են տեսիլքը, և Սողոմոնը նշում է, որ այնտեղ, որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորչում է:

Որտեղ տեսիլք չկա, ժողովուրդը կորստյան է մատնվում. բայց ով պահում է օրենքը, երանելի է նա: Առակաց 29:18.

«Կորչել» բառի սահմանումներից մեկը մերկացվել է: Այնտեղ, որտեղ տեսիլքի վերաբերյալ կա սխալ հասկացողություն, դա հիմնված է այն փաստի վրա, որ այն խորհրդանշյալ, որը հաստատում է տեսիլքը, չի հասկացվում, կամ սխալ է հասկացվում: Սողոմոնի նախազգուշացման մեջ կորչողների թվում լինելը նշանակում է ձեռք բերել այն մերկությունը, որ ներկայացված է լաոդիկեցիներով, որոնք Տիրոջ բերանից դուրս են թքվում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Ինչո՞ւ պիտի ընդունենք մի գաղափար, որը խեղաթյուրում է Քույր Ուայթի մեկնաբանությունների հստակ իմաստը հին և նոր աշխարհի վերաբերյալ, և որը մերժում է միլլերիական նույնականացումը, թե հենց Հռոմն է հաստատում տեսիլքը, ինչը ուղղակիորեն ներկայացված էր 1843 թվականի աղյուսակի վրա, որը ներկայացնում է ադվենտիզմի հիմնարար ճշմարտությունները, և որը Քրիստոսն է՝ դարերի Վեմը, որ ներկայացված է հիմքերի վերաբերյալ յուրաքանչյուր սուրբ պատկերագրում:

«Սակայն Աստծո խոսքից բացի որևէ այլ հիմքի վրա կանգնեցված ամեն շինություն կկործանվի: Նա, ով, ինչպես Քրիստոսի օրերի հրեաները, կառուցում է մարդկային գաղափարների և կարծիքների, մարդու հորինած ձևերի ու արարողությունների վրա, կամ որևէ գործերի վրա, որ կարող է անել Քրիստոսի շնորհից անկախ, իր բնավորության կառույցը կանգնեցնում է սահող ավազի վրա: Փորձության սաստիկ փոթորիկները կսրբեն այդ ավազային հիմքը և նրա տունը ժամանակի ափերին կթողնեն որպես ավերակ:»

«Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. ... Եվ դատաստանը պիտի դնեմ չափագծի վրա, և արդարությունը՝ շաղափի. և կարկուտը պիտի սրբի ստության ապաստանը, և ջրերը պիտի ողողեն թաքստոցը»: Եսայիա 28:16, 17:

«Բայց այսօր ողորմածությունը աղաչում է մեղավորին: «Կենդանի եմ Ես,— ասում է Տեր Եհովան,— ամբարիշտի մահը չեմ կամենում, այլ որպեսզի ամբարիշտը դառնա իր ճանապարհից և ապրի. դարձե՛ք, դարձե՛ք ձեր չար ճանապարհներից. որովհետև ինչո՞ւ պիտի մեռնեք»: Եզեկիել 33:11: Այսօր անզոջացողին խոսող ձայնը Նրա ձայնն է, Ով սրտի տառապանքով բացականչեց, երբ դիտում էր Իր սիրո քաղաքը. «Ո՛վ Երուսաղե՛մ, Երուսաղե՛մ, որ մարգարեներին սպանում ես և քեզ մոտ ուղարկվածներին քարկոծում. քանի՜ անգամ կամեցա քո որդիներին ժողովել, ինչպես հավն է իր ձագերին ժողովում իր թևերի տակ, և դուք չկամեցաք: Ահա ձեր տունը ձեզ թողնվում է ամայի»: Ղուկաս 13:34, 35, R.V. Երուսաղեմում Հիսուսը

տեսավ այն աշխարհի խորհրդանիշը, որը մերժել և արհամարհել էր Նրա շնորհը: Նա լալիս էր, ո՛վ համառ սիրտ, քեզ համար: Նույնիսկ երբ Հիսուսի արցունքները թափվում էին լեռան վրա, Երուսաղեմն դեռ կարող էր ապաշխարել և խույս տալ իր դատապարտությունից: Դեռ կարճ ժամանակով երկնքի Պարգևը սպասում էր, որ նա ընդունի Իրեն: Այդպես էլ, ո՛վ սիրտ, Քրիստոսը դեռ խոսում է քեզ հետ սիրո շեշտերով. «Ահա Ես կանգնած եմ դռան առաջ և բախում եմ. եթե մեկը լսի Իմ ձայնը և դուռը բացի, կմտնեմ նրա մոտ և կընթրեմ նրա հետ, և նա՝ Ինձ հետ»: «Ահա հիմա ընդունելի ժամանակն է, ահա հիմա փրկության օրն է»: Հայտնություն 3:20, Բ Կորնթացիներ 6:2:

«Դուք, որ ձեր հույսը ձեր անձի վրա եք դնում, ավագի վրա եք շինում: Բայց մոտալուտ կործանումից փրկվելու համար դեռևս ուշ չէ: Նախքան փոթորիկը բռնկվի, փախեք դեպի վստահելի հիմքը: «Այսպես է ասում Տեր Եհովան. Ահա, Ես Միոնում մի քար եմ դնում՝ իբրև հիմք, փորձված քար, պատվական անկյունաքար, հաստատուն հիմք. ով հավատում է, նա չի շտապի»: «Դարձե՛ք դեպի Ինձ և փրկվեցե՛ք, երկրի բոլոր ծայրե՛ր, որովհետև Ես Աստված եմ, և ուրիշը չկա»: «Մի՛ վախեցիր, որովհետև Ես քեզ հետ եմ. մի՛ սարսափիր, որովհետև Ես քո Աստվածն եմ. Ես քեզ պիտի զորացնեմ, այո՛, Ես քեզ պիտի օգնեմ, այո՛, Ես քեզ պիտի պահեմ Իմ արդարության աջով»: «Դուք հավիտյան չեք ամաչի և չեք խայտառակվի»: Եսայիա 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17»: Խորհուրդներ Երանության լեռից, 150–152:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը հաջորդ հոդվածում: